

[Erik Eriksen.]

tages i betragtning, at skibsfartens valuta-indtægter uundgåeligt vil være faldende et stykke tid fremefter. Det er på denne baggrund, vi skal vurdere den økonomiske politik og herunder beskæftigelsen.

Regeringens tøven med boliglovgivningen vil uden tvivl bevirke en nedgang i byggeriet og beskæftigelsen, således at arbejdsløshed nu truer. Denne udvikling må ses på baggrund af, at Vesteuropas industriproduktion siden 1953 er steget 4-5 gange så meget som den danske. Betragter vi endvidere arbejdsløsheden, vil det ses, at den er væsentlig højere end i 1953, medens den i det øvrige Vesteuropa er faldet en del. Samtidig har stigningen i beskæftigelsen kun udgjort mellem en tredjedel og halvdelen af den vesteuropæiske beskæftigelsesstigning. Vi står altså med andre ord i den situation, at stigningen i den hjemlige produktion og beskæftigelse har været langt mindre end i det øvrige Vesteuropa, og der er ikke for tiden tegn på nogen ændring i dette uheldige forhold. Den økonomiske konsekvens heraf er, at Danmark står i en meget dårlig udgangsposition i forhold til de opgaver, som gerne skulle løses i de næstfølgende år. Jeg tænker her især på tre forhold, som jeg — det tør jeg sige — uden at gøre indtryk på skiftende socialdemokratiske ministre har fremhævet ved alle debatterne i de senere år.

Jeg tænker for det første på, at vi står over for at skulle tilpasse vort erhvervsliv til det europæiske stormarked. For det andet må det ventes, at tilgangen til arbejdsmarkedet i de næste år vil blive halvanden gang så stor som i det forløbne tiår; og for det tredje er vi inde i en meget omfattende teknisk udvikling, som også vil stille store krav til vor økonomi. Jeg skal om lidt gøre nogle bemærkninger om markedsplanerne som sådanne. Jeg skal imidlertid i denne forbindelse indskrænke mig til at påpege, at hvad enten vi til sin tid tilslutter os et frihandelsområde eller de seks landes fællesmarked, vil problemerne for dansk industri være nogenlunde ens. Det er for mig at se et meget stort problem, hvorledes man kan give dansk industri de bedst mulige startbetingelser i det begyndende europæiske stormarked.

I varedirektoratets nylige undersøgelse af

industriens forhold har vi et meget omfattende og på sin vis dystert materiale til overvejelse. Som bekendt fremgår det heraf, at ikke mindre end 40 pct. af dansk produktion vil blive udsat for vanskeligheder i løbet af de første år af overgangen til et større marked. Det gælder både de forholdsvis få industrigrene, der har en væsentlig toldbeskyttelse, og den store del, i alt ca. $\frac{2}{3}$ af industrien, som i større omfang er beskyttet gennem importrestriktioner.

Jeg kan ikke lade være at fremhæve, hvorledes varedirektoratets rapport på alle hovedpunkter giver en efterfølgende tilslutning til venstres økonomiske politik. Venstre har stedse vendt sig imod beskyttelsestoldsatser og imod importrestriktioner. Socialdemokratiets politik har også på dette område været en kortsigtet bestræbelse for at fastholde den givne fordeling af beskæftigelsen uden at hæfte sig tilstrækkeligt ved, at stagnation og senere tilbagegang er denne politiks uafrystelige følgesvend. Regeringen har ikke taget noget initiativ til at bistå erhvervslivet og specielt industrien med at overvinde de vanskeligheder, der er forbundet med Danmarks tilslutning til et større marked. Regeringen synes at gå ud fra, at det som nævnt i åbningstalen er tilstrækkeligt, at erhvervslivet får lejlighed til at orientere sig om de undersøgelser, der foretages. Det er ganske klart, at når dansk industri i en menneskealder har udviklet sig i importrestriktionernes drivhus, vil en hurtig afvikling af disse restriktioner kunne volde megen skade. Jeg kan derfor for mit vedkommende erklære mig villig til et forsøg på at nå frem til en fordomsfri afviklingsordning, men jeg må indrømme, at jeg tror, det haster og haster endda meget.

Regeringen foreslår jo nu overgang til værditold. Den regering, som jeg havde den ære at lægge navn til, forsøgte det samme. Jeg tror, at adskillige i dag med beklagelse mindes deres medansvar for, at denne omlægning af toldlovgivningen mislykkedes. Det var ved den lejlighed, den nuværende højtærede minister uden portefølje hr. Viggo Starcke oplevede nogle af sine helt store dage. Siden er disse blevet noget indskrænket i antal. Jeg tror også, at man i dag vil erkende, at det havde været lykkeligere